

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 42/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Golianom, Budatínska 3230/16, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 Nt 15/2018 z 30. júla 2019 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Tos 111/2019 z 26. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu

zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Nt 15/2018 z 30. júla 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 111/2019 z 26. septembra 2019 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 T 81/2010 z 8. novembra 2013 v spojitosti s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 33/2014 zo 4. júna 2014 uznaný vinným na podklade skutkovej vety, podľa ktorej 9. augusta 2009 v presne nezistenom čase od 2.30 h do 6.60 h na nezistenom mieste v Bratislave, ktorý skutok vyšiel najavo na [REDAKOVANÉ] keď po aplikovaní ketamínu poškodenej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodenej“) s následkom jej uvedenia do stavu omámenia a bezbrannosti sťažovateľ využil tento stav a mal vykonať na poškodenej bez jej súhlasu a vedomia súlož. V ďalšom texte ústavnej sťažnosti sťažovateľ veľmi podrobne a obsiahlo opísal skutkové okolnosti v jeho trestnej veci, poukázal na jednotlivé dôkazy a ich vyhodnotenie konajúcimi súdmi. Podľa názoru sťažovateľa boli odsudzujúce rozhodnutia v jeho veci založené na nezákonne získanom dôkaze (zaistená biologická stopa). Sťažovateľ ďalej namietal, že bol zadržaný a obmedzený na slobode 26. januára 2010 o 6.15 h a o jeho vzatí do väzby rozhodol sudca pre prípravné konanie [REDAKOVANÉ] až 28. januára 2010 o 10.00 h uznesením sp. zn. 0 Tp 48/2010. Ďalším porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a obhajobu bolo odopretie práva sťažovateľovi klásť v trestnom konaní otázky svedkom a byť prítomný pri ich výsluchu. Taktiež podľa názoru sťažovateľa v jeho trestnej veci konal a rozhodol sudca, u ktorého bol daný dôvod na jeho vylúčenie pre pochybnosť o jeho nezaujatosti.

3. Sťažovateľ následne podal návrh na povolenie obnovy predmetného trestného konania, ktorý okresný súd napadnutým uznesením zamietol. Na základe sťažnosti podanej sťažovateľom sa krajský súd so závermi okresného súdu stotožnil a sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zamietol. Podľa názoru krajského súdu mal sťažovateľ od podania návrhu na povolenie obnovy konania dostatočný časový priestor, aby svoj návrh

spresnil, či ho opiera o nové, dosiaľ neuvedené skutočnosti. Podľa sťažovateľa v jeho trestnej veci rozhodoval zaujatý sudca, ktorý bol disciplinárne potrestaný, teda samotný odsudzujúci rozsudok vydal senát v nezákonnom zložení, a preto jeho rozhodnutie nemožno považovať za zákonné.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zruší uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu, prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 €, ktoré je mu povinný zaplatiť okresný súd a v sume 10 000 €, ktoré mu je povinný zaplatiť krajský súd a zaviazá okresný súd na úhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Právomoc ústavného súdu a judikatúrne východiská

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

8. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

10. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

11. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli

k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

12. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktorý je v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

III.

Právne posúdenie

13. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a nezávislý a nestranný súd zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu, ktorými bol zamietnutý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci, ktorý odôvodňoval tým, že o jeho predchádzajúcom návrhu na povolenie obnovy konania rozhodoval sudca, ktorý rozhodoval aj ako sudca v prípravnom konaní, teda rozhodoval sudca, ktorý mal byť vylúčený. Sťažovateľ tiež rovnako ako v ústavnej sťažnosti namietal, že v pôvodnom trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 81/2010 si sudca vymyslel dôkaz o vykonaní DNA, nebola vypočutá svedkyňa, ktorej výpoveď sa len prečítala, a proti konajúcemu sudcovi bolo vedené disciplinárne konanie.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

16. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

17. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

18. V posudzovanom prípade mohol sťažovateľ namietať porušenie v ústavnej sťažnosti označených práv zaručených ústavou uznesením okresného súdu podaním sťažnosti (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú

sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu označených uznesením krajského súdu

19. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

20. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

21. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania.

22. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu bolo posúdiť, či krajský súd sa s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v podanom návrhu na obnovu konania) vysporiadal adekvátne

a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

23. Ústavný súd sa preto oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu, ktoré bolo podkladom pre právny záver o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa, ako aj s právnou úpravou, ktorá bola v právnej veci sťažovateľa aplikovaná.

24. Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia predovšetkým uviedol, že sťažovateľ sa už v minulosti domáhal povolenia obnovy dotknutého trestného konania, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 1 Nt 14/2016 z 27. apríla 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 93/2017 z 13. septembra 2017 tak, že jeho návrh zamietol. Sťažovateľ aj v predchádzajúcom návrhu namietal identické skutočnosti ako v aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania. Krajský súd v relevantnej časti svojho rozhodnutia tiež konštatoval, že *„podľa § 397 ods. 2 Tr. por. nebol sudca rozhodujúci o predchádzajúcom návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania vylúčený, nakoľko nerozhodoval vo veci v prvom stupni, t. j. nerozhodoval v merite veci. V tomto smere je predmetné ustanovenie dostatočne zrozumiteľné. Rovnako tak nebol konajúci sudca vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v zmysle ustanovenia § 31 a nasl. Trestného poriadku. V podrobnostiach sťažnostný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, v ktorom okresný súd presvedčivo a logicky vysvetlil dôvody odmietnutia návrhu odsúdeného s ktorými sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje.*

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Podľa § 402 ods. 2 Tr. por. odmietnuť návrh z dôvodov uvedených v § 399 ods. 1 Tr. por. môže súd aj na neverejnom zasadnutí. Z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 Tr. por. možno návrh odmietnuť na neverejnom zasadnutí iba v prípade, ak návrh uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté, a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že súd môže o návrhu, v ktorom odsúdený uvádza totožné skutočnosti ako v predchádzajúcom návrhu, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, rozhodovať aj na neverejnom zasadnutí, t. j. v neprítomnosti prokurátora ako aj

odsúdeného a jeho obhajcu. Súd prvého stupňa postupoval podľa tohto ustanovenia a vo veci rozhodol na neverejnom zasadnutí. Okresný súd preto konal v súlade so zákonom, pričom odsúdený mal od podania svojho návrhu dostatočný časový priestor, aby prípadne spresnil svoj návrh na povolenie obnovy konania, či svoj návrh oprel o nové, doposiaľ neuvedené skutočnosti. Nič také neurobil odsúdený ani v sťažnostnom konaní.

Krajský súd konštatuje, že novo podaný návrh odsúdeného len opakuje skutočnosti, ktoré už odsúdený uvádzal v predchádzajúcom svojom návrhu na povolenie obnovy konania, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté tak, že návrh na povolenie obnovy konania bol zamietnutý.“.

25. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

26. Z citovaného ustanovenia, ako aj z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, krajský súd v ňom jasne a zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o nepovolení obnovy konania vo veci vedenej pod sp. zn. 6 T 81/2010 zamietol. Svoje závery pritom oprel o konkrétne zákonné ustanovenia Trestného poriadku, zaoberal sa námietkami sťažovateľa a na všetky pre rozhodnutie o povolení obnovy konania podstatné skutkové a právne otázky dal dostatočné odpovede. Druhostupňový súd presvedčivo ozrejmil, prečo sťažovateľom navrhované dôkazy nebolo možné považovať za nové, keďže o jeho totožnom návrhu na povolenie obnovy konania už raz bolo právoplatne rozhodnuté.

27. Ústavný súd poznamenáva, že jeho kompetencie nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným

súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

28. Vychádzajúc z uvedených právnych východísk, ústavný súd zdôrazňuje, že na posúdenie splnenia dôvodnosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku sú zásadne príslušné všeobecné súdy.

29. Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že predmetné rozhodnutie (nadväzujúce na právny názor okresného súdu) obsahuje dostatok skutkových a právnych dôvodov, a nezistil, že by výklad všeobecnými súdmi aplikovaných právnych noriem a ich závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov (strán) konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Podľa ústavného súdu však posúdenie dôvodnosti návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy pôvodného konania v jeho trestnej veci krajským súdom, ktorý zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy, osobitne jeho závery, takéto nedostatky nevykazujú a sťažovateľ svojou obsiahlou argumentáciou v ústavnej sťažnosti (týkajúcou sa predovšetkým rozhodovania a postupu všeobecných súdov v pôvodnom trestnom konaní) adresovanej ústavnému súdu nedokázal žiadny zo záverov, na ktorých krajský súd založil napadnuté uznesenie, spochybníť.

30. Posudzujúc ďalej sťažovateľovu námietku porušenia jeho práva na nestranný súd tým, že o jeho predchádzajúcom návrhu na povolenie obnovy konania rozhodoval sudca, ktorý bol v jeho trestnej veci činný v prípravnom konaní, a teda mal byť z konania vylúčený, ústavný súd v prvom rade uvádza, že sťažovateľ nepreukázal, že využil v rámci priebehu uvedeného konania možnosť namietat' zaujatost' (nestrannost') sudcu [REDACTED]. Sťažovateľ tak uplatnil svoje pochybnosti o zaujatosti menovaného až v druhom návrhu na povolenie obnovy konania, pričom krajský súd (v spojení s okresným súdom) v odôvodnení svojich rozhodnutí na uvedenú argumentáciu sťažovateľa poskytli presvedčivú odpoveď, keď konštatovali, že v súlade s § 397 ods. Trestného poriadku o návrhu na povolenie obnovy konania nemôže rozhodovať sudca, ktorý rozhodoval vo veci samej v prvom stupni, avšak rozhodnutie o vzatí do väzby takým rozhodnutím nie je. Preto je aj podľa názoru ústavného súdu potrebné na túto námietku sťažovateľa nazerať ako na zjavne neopodstatnenú.

31. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do uznesenia krajského súdu zasahoval, pretože pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Z tohto dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu